

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 289/06-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. septembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť A. F., zastúpeného advokátom JUDr. M. S., Č., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Okresného súdu Čadca sp. zn. 4 C 57/2005 z 27. októbra 2005 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 27/2006 z 28. apríla 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. F. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júna 2006 doručená sťažnosť A. F., N. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. S., Č., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) postupom a uznesením Okresného súdu Čadca (ďalej aj „okresný súd“) sp. zn. 4 C 57/2005 z 27. októbra 2005 a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 27/2006 z 28. apríla 2006.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že návrhom podaným 24. marca 2005 okresnému súdu sa domáhal rozvodu manželstva, pričom okresný súd po posúdení veci bez jej prejednanja uznesením sp. zn. 4 C 57/2005 z 27. októbra 2005 konanie zastavil a rozhodol aj o trovách konania. Súd mal za to, že vzhľadom k totožnosti veci, totožnosti účastníkov konania a totožnosti predmetu sporu ide o prekážku res iudicata, teda neodstrániteľnú prekážku postupu konania a podľa ustanovenia § 103 a § 104 ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) konanie zastavil.

Krajský súd uznesením sp. zn. 6 Co 27/2006 z 28. apríla 2006 uznesenie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ zastáva názor, že okresný súd bez verejného prerokovania veci vlastnou interpretáciou jeho skutkových tvrdení konanie zastavil, hoci pre takýto postup nebol zákonný dôvod. Vo svojej sťažnosti uviedol: „Nezhody, konflikty a hádky, ktoré vznikajú, nemožno ich ináč definovať, ani po právoplatnosti predchádzajúceho rozhodnutia, ktorým bol návrh o rozvod zamietnutý. Podľa sťažovateľa sú spôsobilé spoločne s predchádzajúcou narušenosťou vzťahov odôvodniť, takú ich vážnu rozvrátenosť, ktorá je dôvodom rozvodu. Súd však svojím postupom odoprel sťažovateľovi možnosť, aby bolo o tomto rozhodované.

Krajský súd v predchádzajúcom konaní potvrdil prvostupňové rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu na rozvod manželstva i v dôsledku krátkosti trvania narušenia vzťahov medzi manželmi, preto už len rozdielnosť dĺžky pretrvávajúcich a stupňujúcich sa nezhôd je bez ďalšieho novou okolnosťou, na ktorú súd pri predchádzajúcom rozhodnutí neprihliadal.

Súd nemôže vyvodzovať závery z toho, že návrh je založený na rovnakých skutkových okolnostiach, bez toho aby vec bola riadne prejednaná. Zároveň účinkami interpretácie ustanovenia § 159 ods. 3 OSP Okresným súdom v Čadci a jeho rozhodnutím a rozhodnutím Krajského súdu v Žiline, bolo zabránené sťažovateľovi, aby bol jeho návrh posudzovaný meritórne. Takýmto postupom bolo odoprené sťažovateľovi právo na súdnu ochranu a porušený čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.“

Sťažovateľ preto nesúhlasí s právnym názorom okresného súdu a krajského súdu v predmetných uzneseniach a v petite svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil

porušenie jeho základných práv čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, zrušil napadnuté uznesenia okresného súdu a krajského súdu a zaviazal okresný súd, aby vec znova prejednal a rozhodol. Sťažovateľ zároveň žiada o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

V zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

V zmysle čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. V zmysle uvedeného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, III. ÚS 21/06).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta, že postupom a uznesením okresného súdu sp. zn. 4 C 57/2005 z 27. októbra 2005 a uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Co 27/2006 z 28. apríla 2006 došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy tým, že jeho návrh na rozvod nebol meritórne prejednaný a konanie bolo zastavené s poukázaním na právoplatné rozhodnutie v predchádzajúcom konaní okresného súdu sp. zn. 9 C 345/2002, s ktorým je namietané konanie totožné (s prihliadnutím na účastníkov konania a predmet sporu – návrh na rozvod manželstva), pričom novou skutočnosťou v namietanom konaní mali byť pretrvávajúce a prehlbujúce sa konflikty medzi sťažovateľom a odporkyňou (manželkou).

Na základe výzvy ústavného súdu č. k. Rvp 999/06-7 z 2. augusta 2006 bol ústavnému súdu 10. augusta 2006 predložený spis okresného súdu sp. zn. 4 C 57/2005 a súvisiaci spis sp. zn. 9 C 345/2002.

Ústavný súd na základe preštudovania uvedených spisov zistil, že v konaní okresného súdu o návrhu na rozvod manželstva (podaného sťažovateľom) sp. zn. 9 C 345/2002, ktoré predchádzalo namietanému konaniu okresného súdu sp. zn. 4 C 57/2005 (v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Co 27/2006 z 28. apríla 2006), rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 9 C 345/2002-39 z 15. januára 2004 tak, že návrh sťažovateľa na rozvod manželstva zamietol v celom rozsahu.

Okresný súd v odôvodnení predmetného rozsudku uviedol, že: *„Pri skúmaní vážnosti rozvratu manželstva súd berie do úvahy najmä vzájomný vzťah medzi manželmi a doterajšie spolužitie ako aj dĺžku trvania a intenzitu rozvratov medzi manželmi. Najmä pri rozvode starých manželstiev prihliada súd na citové vzťahy, ktoré sa medzi nimi vytvorili, počet detí, ktoré spolu vychovali a taktiež na zásadu vzájomnej pomoci v starobe a chorobe. Z výpovedí účastníkov vyplýva, že určité nezhody medzi nimi existujú, súd však má za to, že vzhľadom na ich vek, zdravotný stav a dĺžku manželstva, tieto nezhody nie sú dôvodom pre rozvod manželstva. Účastníci v dobrom spolu žili od roku 1961 až do roku 1999, teda 38 rokov. Ako manželia spoločne hospodárili a vychovali 8 detí. K narušeniu manželstva došlo v dôsledku toho, že navrhovateľ si našiel známosť, ktorá pretrváva už asi 8 rokov. Odporca túto skutočnosť poprel s tým, že daný vzťah ukončil. U navrhovateľa ide o ľahkomyselný pomer k manželstvu, ktorým vzťahy medzi manželmi neboli tak vážne rozvrátené, aby manželstvo nemohlo plniť svoj spoločenský účel. Odporkyňa má naďalej vytvorený k navrhovateľovi citový vzťah. Snaží sa s ním dobre vychádzať a po toľkých rokoch, ktoré spolu strávili, s návrhom na rozvod manželstva nesúhlasí. Súd pri rozhodovaní prihliadal najmä na to, že toto manželstvo trvá 43 rokov, 38 rokov dobre fungovalo. Účastníci sa mali navzájom radi, vychovali spolu 8 detí. Nebolo by ani jednému z účastníkov na prospech vzhľadom na ich starobu ako aj zdravotný stav každého z nich, aby súd manželstvo rozviedol, pretože najmä v starobe a chorobe sú manželia odkázaní na vzájomnú pomoc. Na základe všetkých týchto skutočností súd návrh navrhovateľa na rozvod manželstva zamietol.“*

Sťažovateľ podal proti uvedenému rozsudku okresného súdu odvolanie, v ktorom poukázal najmä na pretrvávajúce nezhody medzi ním a manželkou a skutočnosť, že

manželstvo je dobrovoľným zväzkom, preto je v rozpore s dobrými mravmi nútiť „... niekoho zotrvať v ňom proti jeho vôli...“.

Krajský súd na pojednávaní 16. decembra 2004 rozsudkom č. k. 5 Co 218/2004-51 potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu. V odôvodnení rozhodnutia sa stotožnil s právnym názorom okresného súdu a zdôraznil, že: „*V súčasnej dobe sú už manželia starší, obidvaja majú zdravotné problémy. Navrhovateľ trpí na cukrovku a vysoký krvný tlak, odporkyňa ischemickou chorobou srdca, má kolísavý krvný tlak, je diabetická. Odporkyňa sa snaží vychádzať s navrhovateľom a nehody medzi ňou a navrhovateľom začali, keď si našiel navrhovateľ priateľku. Toto tvrdenie odporkyne navrhovateľ nepoprel, ved' na pojednávaní uviedol, že priateľku, ktorú mal už nemá, lebo s ňou skoncoval. V dôsledku tejto okolnosti medzi manželmi začali konflikty, čo vyústilo do toho, že v poslednom období manželia v spoločnej domácnosti nežijú.*

Z uvedeného je zrejmé, že i keď vzťahy medzi manželmi sa v poslednom období čiastočne narušili, doba odlúčeného spolužitia, vzhľadom na dĺžku trvania manželstva nie je dlhá, v tomto smere je potrebné sa plne stotožniť s názorom prvostupňového súdu, že vzhľadom na zdravotný stav manželov sú oprávnení v starobe a chorobe navzájom si pomáhať a riešenie, aké zvolil navrhovateľ, keď opustil spoločnú domácnosť, je v rozpore s ustanoveniami Zákona o rodine, podľa ktorého sú manželia povinní žiť spolu a vzájomne si pomáhať v tomto veku. Manželstvo účastníkov trvajúce vyše 40 rokov je v takej fáze, keď má zo svojich spoločenských funkcií plniť ako prvoradú funkciu ekonomickú. Odporkyňa, pokiaľ jej to zdravotný stav umožňoval, bola oporou navrhovateľovi, keď tento ekonomicky zabezpečoval rodinu. Keď je v súčasnej dobe odkázaná tak isto ako i navrhovateľ po zdravotnej stránke na vzájomnú pomoc a mali by si byť najbližšími osobami pri vzájomnej pomoci, bolo by v rozpore so zásadami uvedenými v č. 1. VII Zákona o rodine, manželstvo účastníkov rozviesť.“ Konanie sp. zn. 9 C 345/2002 bolo právoplatne skončené 7. februára 2005.

Sťažovateľ doručil okresnému súdu 24. marca 2005 ďalší návrh na začatie konania vo veci rozvodu manželstva (konanie sp. zn. 4 C 57/2005). Ako novú skutočnosť uviedol naďalej pretrvávajúce nehody a hádky vyplývajúce z jeho nepriaznivého zdravotného stavu

a formálnosť manželského zväzku. Odporkyňa sa na výzvu súdu vyjadrila k návrhu sťažovateľa stanoviskom z 5. októbra 2005, v ktorom uviedla, že nesúhlasí s návrhom na rozvod najmä z toho dôvodu, že vzhľadom na dlhotrvajúce manželstvo, počet vychovaných detí, nepriaznivý zdravotný stav a vek by rozvod nebol ani jednému z účastníkov konania na prospech, pretože najmä v starobe a chorobe sú manželia odkázaní na vzájomnú pomoc.

Okresný súd uznesením č. k. 4 C 57/2005-28 z 27. októbra 2005 konanie zastavil. V odôvodnení uznesenia uviedol, že: „... súd posúdil vec spisová značka 9C/345/2002, kde návrh na rozvod manželstva totožných účastníkov konania bol podaný dňa 05. 06. 2002 a podľa názoru súdu z rovnakých skutkových dôvodov ako návrh vo veci spisová značka 4C/57/2005 – podaný dňa 24. 03. 2005. Rozsudok Okresného súdu v Čadci č. konania 9C/345/2002-39 zo dňa 15. 01. 2004, ktorým Okresný súd v Čadci zamietol návrh navrhovateľa na rozvod manželstva s odporkyňou, nadobudol právoplatnosť dňa 07. 02. 2005. Dňom právoplatnosti tvorí prekážku *res iudicata* pre konanie o totožnej veci. Následne 24. 03. 2005 podal navrhovateľ nový návrh na rozvod manželstva, ktorý je vedený pred Okresným súdom v Čadci pod spisovou značkou 4C/57/2005 a z už uvedených dôvodov súd posúdil tento návrh ako totožnú vec, pretože ide o návrh týkajúci sa rovnakých účastníkov konania ako v rozsúdenej veci a z rovnakých rozhodujúcich skutkových dôvodov ako bolo rozhodnuté vo veci 9C/345/2002.

Súd mal za to, že vzhľadom k totožnosti veci, totožnosti účastníkov konania a totožnosti predmetu sporu ide o prekážku *res iudicata*, teda neodstrániteľnú prekážku postupu konania súdu a podľa § 103 a § 104 ods. 1 prvá veta O. s. p. konanie zastavil.

*Teoreticky prichádza do úvahy možnosť podať v prípade zamietnutia návrhu na rozvod manželstva nový návrh na rozvod manželstva, nemôže však ísť o totožnú vec s totožným predmetom konania, s totožnými skutkovými tvrdeniami. Súd by mohol konať o novom návrhu na rozvod manželstva, keby netvrdil prekážku *res iudicata*, teda keby bol založený na iných rozhodujúcich skutkových tvrdeniach, než je rozsúdená vec.“*

Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, v ktorom uviedol, že rozdielnosť dĺžky pretrvávajúcich a stupňujúcich sa nezhôd je podľa jeho názoru novou

okolnosťou oproti predchádzajúcemu návrhu na rozvod manželstva, pričom vec nebola ani riadne prejednaná pred súdom.

Krajský súd uznesením č. k. 6 Co 27/2006-35 z 28. apríla 2006 potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu, pričom v odôvodnení uviedol, že: „*Nemožno prisvedčiť názoru navrhovateľa, že závery okresného súdu boli predčasné z dôvodu, že vec riadne neprejednal.*

*Novému prejednaniu návrhu na rozvod manželstva by v danom prípade mohlo dôjsť iba vtedy, ak by v novom návrhu boli uvedené okolnosti, ku ktorým došlo **po skončení** predchádzajúceho konania, a ktoré by sami o sebe, alebo spolu s okolnosťami, ktoré už boli predtým, spôsobili rozvrat manželstva navrhovateľa a odporkyne. Keďže v tomto konaní o taký prípad nešlo, okresný súd správne konanie zastavil.“*

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že postup okresného súdu a krajského súdu v namietanom konaní považuje za nesprávny a arbitrárny, pretože stupňujúce sa nezhody v manželstve sú podľa jeho názoru takou novou okolnosťou, ktorá odôvodňuje meritórne prejednanie veci sp. zn. 4 C 57/2005.

Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k danému rozhodnutiu, ani skúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na poskytnutie ochrany len v tých prípadoch, ak porušenie procesných práv účastníkov konania, ktoré sú chránené zákonmi, by znamenalo súčasne aj porušenie základných práv alebo slobôd deklarovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná.

Ústavný súd sa pri výkone svojej funkcie podľa ústavy zameriava na kontrolu zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie vnútroštátnych právnych predpisov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a slobodách.

V zmysle ustanovenia § 103 OSP súd prihliada kedykoľvek na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže vo veci konať, pričom k neodstrániteľným nedostatkom konania možno zaradiť aj prekážku res iudicata (veci už raz rozhodnutej podľa ustanovenia § 159 ods. 3 OSP, podľa ktorého len čo sa vo veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova).

V konkrétnych okolnostiach danej veci okresný súd už v predchádzajúcom konaní sp. zn. 9 C 345/2002 ustálil, že ani pretrvávajúce manželské nezhody a rozpory nie sú dôvodom pre rozvod manželstva, ktoré naplňalo svoje funkcie viac ako 38 rokov. Súdny zároveň zdôraznil aj tú skutočnosť, že v manželstve, ktoré bolo funkčné takmer 40 rokov, vystupujú v posudzovanej fáze do popredia najmä ekonomická funkcia, ako aj morálna a citová opora najmä v súvislosti s pokročilým vekom a obvykle zhoršujúcim sa zdravotným stavom partnerov.

Sťažovateľ podal ďalší návrh na rozvod manželstva 24. marca 2005, t. j. 1,5 mesiaca po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku okresného súdu č. k. 9 C 345/2002-39 z 15. januára 2004 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 218/2004-51 zo 16. decembra 2004, ktorým nebolo manželstvo rozvedené.

Pretrvávajúce partnerské rozpory, ktoré sťažovateľ v novom návrhu na rozvod manželstva uviedol ako hlavný argument, súdy posúdili ako okolnosť, ktorá bola podrobená dôkladnej analýze a zhodnotená v predchádzajúcom konaní sp. zn. 9 C 345/2002, pričom aj s prihliadnutím na ďalšie vykonané dokazovanie v tomto konaní nebola posúdená ako dostatočný dôvod pre rozvod manželstva, ktoré bolo funkčné takmer 40 rokov. Aj keď sťažovateľ uvedený stav neakceptuje a zastáva iný názor (čo z jeho ústavnej sťažnosti jednoznačne vyplýva), neznamená to súčasne aj porušenie jeho ústavných práv.

K argumentu sťažovateľa, že okresný súd bez verejného prerokovania veci vlastnou interpretáciou jeho skutkových tvrdení konanie zastavil, hoci pre takýto postup nebol zákonný dôvod, čím došlo k porušeniu jeho práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd uvádza, že podľa ustanovenia § 114 OSP súd v rámci prípravy pojednávania okrem iného

aj skúma, či sú splnené podmienky konania v zmysle ustanovenia § 103 OSP (teda aj prekážku res iudicata podľa ustanovenia § 159 ods. 3 OSP). Z uvedeného vyplýva, že okresný súd nebol povinný pred zastavením konania nariadiť pojednávanie, pretože riešenie otázky, či ide o res iudicata, nevyžaduje verejné prejednanie veci v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd na základe predloženého spisu dospel k záveru, že okresný súd správne posúdil skutkový a právny stav uvedenej veci, a tým, že konanie sp. zn. 4 C 57/2005 uznesením zastavil, nepostupoval ústavne nesúladným spôsobom, ktorým by bol porušil označené ústavné práva sťažovateľa. Krajský súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 6 Co 27/2006 z 28. apríla 2006 analyzoval zo skutkového a právneho hľadiska napadnuté uznesenie okresného súdu a takisto sa vysporiadal aj s argumentáciou sťažovateľa uvedenej v odvolaní proti uzneseniu o zastavení konania, pričom zároveň uviedol dôvody, pre ktoré nie je možné akceptovať právne názory sťažovateľa. Ústavný súd preto pri preskúmaní uznesenia okresného súdu sp. zn. 4 C 57/2005 z 27. októbra 2005, ako aj uznesenia krajského súdu sp. zn. 6 Co 27/2006 z 28. apríla 2006 nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné vysloviť porušenie namietaných ústavných práv sťažovateľa.

Z uvedeného dôvodu podľa názoru ústavného súdu nejestvuje ani príčinná súvislosť medzi namietanými základnými právami sťažovateľa a postupom okresného súdu a krajského súdu pri rozhodovaní v danej veci, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení ním namietaných základných práv. Skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti uvedeného rozhodnutia a nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. rozhodnutia sp. zn.

I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03, III. ÚS 21/06), pričom v konkrétnych okolnostiach danej veci sa tak nestalo.

V zmysle ustanovenia § 36 zákona o ústavnom súde v spojení s ustanovením § 142 OSP ústavný súd rozhodol, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2006